

รธน. มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ป.อ. มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” เป็นบทบัญญัติกำหนดอายุความในคดีอาญา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการนำพยานหลักฐานต่าง ๆ มาพิสูจน์ข้อเท็จจริง โดยไม่ให้ระยะเวลาว่างเลยไปจนกระทั่งพยานหลักฐานเสื่อมสลาย สูญหายจนไม่สามารถพิสูจน์ถึงความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยได้ โดยมีเงื่อนไขการได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดเวลาเพื่อให้มีการพิจารณาคดีอาญาต่อหน้าจำเลย เพื่อสร้างความสมดุลของการควบคุมอาชญากรรม การรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง กับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไม่ว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์หรือคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ก็ต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดนับแต่วันกระทำความผิดเช่นเดียวกัน จึงไม่มีผลทำให้คดีอาญาที่ราษฎรเป็นโจทก์มีอายุความน้อยกว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ แม้อคดีอาญาที่ราษฎรเป็นโจทก์ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ตาม บทบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ย่อโดย นางสาวพัลลภา ดาเกลี้ยง
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญปฏิบัติการนายปฐมพงษ์ คำเขียว
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๕นางสาวณิชาภา ภูมินายก
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๒นางสาวร่มปรางค์ สวมประคำ
ผู้เชี่ยวชาญด้านคดี